

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Caroli Scribani[i] Amor Divinvs

Scribanius, Carolus

Mogvntiæ, 1616

Cap. VI. Ad apparitionem Thomæ factam.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-46242](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-46242)

*Ad apparitionem Thomae
factam.*

Ioh: 20. **N**ISI videro in manibus eius fixuram
clauorum, & mittam digitum meum
in locum clauorum, & mittam manum
meam in latus eius, non credam... Venit
IESVS ianuis clausis, & stetit in medio,
& dixit: Pax vobis. Deinde dicit Thomas:
Infer digitum tuum huc, & vide manus
meas, & affer manum tuam, & mitte in
latus meum: & noli esse incredulus sed fi-
delis. Respondit Thomas & dixit ei: Domi-
nus meus & Deus meus. Dixit ei IESVS,
Quia vidisti me. Thomas credidisti, beati
qui non viderunt & crediderunt. Quid
ego hic primum, aut quid postre-
mum dicam? laudabo dubiam Tho-
mae fidem? non possum amabo for-
tia haec & quasi militaris cuiusdam
roboris plena verba, vt arbitretis ca-
taphracta? non audeo. Diffidentiae
an amoris sint, nescio. Expectatio-
ne an

ne an infidelitate plena, nescio. Ut iam nesciam amorné expresserit hæc verba, an dubia mens, nec satis alienis oculis, manibusque fidēs. Ita quæ ardentè optamus magna, vix fidem narrata reperiunt; nisi coram ipsi viderimus. Ac vix oculis fides sua stare solet; maximè si præter spem euenerint, si inexpectata. Tantam validè desideratarum rerum admirationè amor excitat, vix vt manibus ipsis credamus. Tenemus: & non rarè dubia etiamnum mens hæret. Hinc illa non in vno verba, Verene possideo? & post longi temporis moram, aut denunciata etiam mortem, siccitasque lachrymas quàm familiare illud parentibus, Tene teneo fili mi, lumen oculorum meorum? fallor? tene an alium teneo? tunc ille, animæ dimidium meæ? an ludit imago tu? Nam quoties oculi ludunt in filii vultu? quoties mixta timori spes surgit, & anhelum pulsat pectus?

ctus?

Etus? quoties inter amplexus & oscula, & natantia lachrymis ora, hæret etiam animus, tamquam intersperso dulcibus acore? nec sine metu repetuntur basia. Miscentur suavis amara. Et in magno gaudio modica intercurrit trepidatio, tamquam coniugatione quadam mellis & fellis. Nimirum miscentur amara suavis, & in summa lætitia, & quatenemus manibus, aliquid interlabitur, si non dubie rei, at nescio quid trepidationis, possessorumque rerum admiratio. Accidisse hæc credam Thomæ? vellem. Nam & amo Thomam meum. Nisi incredulitatis viderem argui à Domino, *Noli esse incredulus sed fidelis.* Et tamen non possum non amare Thomam meum. Quis non amet fidei sui ducem? & non maior mihi dux ad fidem Thomas quàm reliquorum prompta incredendo facilitas? Quid? quòd maior mihi etiam dux ad amorem? nam quò

quò ducant hæc verba, *nisi mittam
 digitum meum in locum clavorum, &
 mittam manum meam in latus eius*, nisi
 ad amorem? sed non hic barbarus
 quidam amor est, d' g'ito terebra e
 manus, manibus latus? non satis erat
 vidisse, lachrymis rigasse pedes, of-
 cula manibus impressisse, toto deni-
 que complexum corpore, nisi ite-
 rum clavi, iterum lancea? quis ex-
 pleat amorem? esuri? nullo cibo sa-
 turatur. Non si Assueri proponas
 mensas, aut superbas Regum dapes,
 solo hæc amore suo saturanda fames
 est. Sicut? non iam dicam fontes &
 flumina, sed propina maria, plus et-
 iam sitiet, si toto se proluat Oceano.
 Solo enim restinguenda hæc sitis a-
 more est. Opes amat & honores?
 nullo satiatur auro aut purpura, non
 orbe toto. Transuolat cælos cælo-
 rum, nec opib. nec imperio explen-
 dus: nisi ibi fruatur amore suo. Deli-
 tias & voluptates cogitat? fastidiosus
 amor

amor

amor est, ne vultu quidem perituras dignatur, & indignas illas arbitratur genere suo. Æternas cogitat, nec illas non nisi amoris sui æternas, castas, puras, à carne segregatas.

Amor ergo in Thoma trepidanti fidei animos suggessit, nec contentus oculos, manus ad mouere voluit. Arbitreris has vulnera & sanguinem sitire. Sed amoris vulnera, qualia sibi optabit quisquis amat. Pariari enim vt amore, sic sudoribus, vulneribus, sanguine exoptat. Nec quies animo, donec optatis fruatur amor. Quod si negatum; antè vitam ponet, quam destinata deferat. Mori enim illi certum, aut potiri. Lætusque per flagra & ignes, equuleos & craticulas, per picatam tunicam & forcipes, per ar dentes laminas, fornaces, laqueos, bestias, lapides, ferras, secures inuolat in amatum. Et quid sentiat corpus in ignibus, in rota & cruce, cum animus in cælo est? cadauer cogita.

Yre

AMOR DIVINVS. 429

Vre & seca. & per mille tormēta, bo-
nemq; hominem suum mentiētem
mitte. Quid exspectabis? vocem do-
lorib. expressam, tormētis excussam?
idem in amante est. corpus cōmittet
ignibus, animam transfudit in ama-
tum. Quid sentiet corpus anima sua
viduum? viduauit amor. Exempla
tot orbe toto Martyrum nos docēt.
Calcant prunas rosas, perpluuntur
lapidibus violis, tunduntur fustibus
liliis, liquata perfunduntur pice vi-
no, constringuntur frigore rore, po-
tantur felle musto, sæuiunt flammæ
vnguenta. Fecit amor. Qui prunas,
lapides, fustes, picem, frigora, fella,
flammas mutauit in rosas, violas, li-
lia, vinum, rorem, mustum, vnguen-
ta. Ingens amoris vis, tam dissona,
tam mutuo momento commutare
pugnantia. Quid non potest amor?
etiam tenellę virgines puerique post
delassatas carnificum manus, rident
tyrannos, vt epulari credas, non ar-
dere,

dere, non secari; vt delitiis, non igni-
 bus circumfluere; vt basari, non à
 belluis morderi, non lacerari; vt in-
 stratos pluma, non fornacibus rae-
 re candentibus; vt vino non sulphu-
 re perfundi; vt floribus & ballamo,
 non liquato aspergi plumbo; vt
 gemma non spinis coronari; vt vn-
 guento, non viua delibutos calce at-
 bitreris.

Omnia potest amor. Etiam infe-
 rorum flammam verteret in gaudia,
 æternisq; designatum locum sup-
 plicii in cælum. Vis magna amoris.
 Quid inaccessum amoris est, qui et-
 iam Deum verit in hominem? ve-
 riùs, Deum vestiuit homine suo, car-
 ne & sanguine Deum? ardebat hoc
 amore Thomas meus, sed asperso ci-
 nere. & dubia fauilla, quam & deuer-
 reret & discuteret amor. Discussit vt
 vidit amorem. Nec magno hic opus
 molimine. Vidit, credidit, amavit.
 Nec iam vltra paleæ: & pulsa nebula
 quæ

AMOR DIVINVS. 451

que eripuerat hunc solem. Sanè sub-
duxerat oculis, solaribus repercussis
radiis amoris magni. Non quòd a-
mor non esset, aut exularet mentis
ille Sol magnus. Nube tamen sub-
terlabente contenebrauerat lucem
aquilone iactatus vêtus. Vt primùm
discussa nube redditus amor sibi est,
magis etiam illuxit, hoc est, arden-
tius amari. Atque hinc illæ voces,
Dominus meus & Deus meus. Quod di-
cis anime? non ingentis pectoris &
amore ebrii hæc verba sunt? non hoc
est digitum pedibus, aut lateri ma-
num, est totum immittere homi-
nem, totam animam iaculari in hæc
vulnera. Ibi domicilium & taberna-
cula figere, ibi tentoria & valles fir-
mare, ibi arces & propugnacula eri-
gere.

Fortunate ô nimium Thoma, *Quis Carthago*
mibi det te fratrem meum sugentem ubera 8.
matris mee, vt inueniam te, non iam
foris, & deosculer te, & iam nemo
me

me despiciat, tamquam amore viduū,
 sed in domo matris tuę & meę? ibi me
 docebis quā suavis est amor tuus. Ibi
 iam non dabis pocula ex vino condito,
 & mustum malorum granatorum tuo-
 rum, sed amoris tui & mei propina-
 bis dolia, vineas totas, autumnos to-
 tos. Quā hilariter ibi conuiuabi-
 mur tu & ego? quā dulcia misce-
 bimus pocula tu & ego? non inebria-
 bimur ab vbertate vberum horum,
 vineę huius, musti huius optimi? o
 vina! o vbera amoris mei magni! quā
 dulcia miscebimus colloquia musto
 pleni, tu mihi, ego tibi, vterq; amor
 nostro, beate Apostole!

Felix dubitatio, quę te introdu-
 xit in hanc aromatum cellam. In-
 gar tantū tibi, vt odorato hoc per-
 pluar imbre. Nam quid reliqua ato-
 mata orbis terrarum prima, si coti-
 ponantur cum his amoris mei? veni
 Auster, & perfla odoratas has cellas,
 vt fluant aromata illius, vt perfun-
 damur

damur tu & ego magne Thoma, Felicia languenti animæ aromata, quibus fortunatior reuocetur vita, & vita viuat mens noua, beata tam fecundis odoribus: pasta, tam medico spiramine fota. Quanti hic virtutum omnium odorati ludent vapores? optata mistio tam potentibus amoris temperata manibus, in medio hortorum dilecti mei! pascamur hic inter castitatis lilia, inter humilitatis violas, patientiæ rosas, mortificationis myrrham; in hoc paradiso puniceorum & granatorum malorum munificentia amoris tui; in hac vinea virgines generante, in hoc nemore prudentiæ manibus confito, in quo illud occinam lætus, *Sub umbra illius Cant. 2. quem desideraueram sedi: & fructus eius dulcis gutturi meo.* Quis dulcior amoris fructibus? beata anima, quæ his solis famem explet. Exple hæc meam dilecte mi desideratissimis amorum tuorum fructibus. vilescat quidquid

T alibi

alibi natum, tu solus animæ meæ ci-
bus tot votis opatus, tot suspiriis ex-
spectatus, tot lacrymis speratus: ma-
ximè inter hos amoris fontes, inter
torrentes fontibus, flumina torren-
tibus, fluminibus maria nata.

Quid hic deesse potest ad omnem
sitim leuandam? bibamus & inebrie-
mur magne Apostole ab vbertate
fontium horum. Repleamur à tor-
rentibus & fluminibus purpurei ro-
ris huius, innatemus huic maritu-
bro, amico sanguine purpurato, a-
mico nato. Bibamus & lætemur in
omnibus bonis amoris nostri. Læte-
mur & mundemur in hoc purpureo
amoris nostri balneo. Non verba il-

Isa. 44. lius sunt? *Deleui vt nubem iniquitates*

Isa. 1. *tuas, & quasi nebulam peccata tua. Et si*
fuerint peccata vestra vt coccinum, quasi
nix dealbabuntur: & si fuerint rubra quasi

Isa. 43. *vermiculus, velut lana alba erunt. Et il-*
lud: Ego sum, ego sum ipse, qui deleo ini-
quitates tuas propter me, & peccatorum

tuorum

tuorum non recordabor. Dele. & non recorderis in æternū amor meus: nam & miserationum tuarum non est numerus, nec obliuisci poteris infantis vteri tui, quem peperisti tibi in die partus tui magni durissimis obstetricantium clauorum & lanceæ manibus, memor verborum tuorum, Nū- *Isa. 49.*
quid obliuisci potest mulier infantem suū, ut non misereatur filio vteri sui? & si illa oblita fuerit, ego tamen non obliuiscar tui.
 Non obliuisceris amor meus. Maxime si cum Apostolo tuo in die vultnerum, die gloriæ & fontium semper viuentium, die vberum tuorum purpureo rore natantiū, die vindemiæ, die mustei torcularis tui, saturatus fuero, non iam micis quæ cadunt de mensa Domini mei, sed ferculis quæ amicis tuis preparasti in die desponsationis tuæ magnæ, die lucis & non tenebrarum; cū radios suos etiam supra cælos iaculabuntur nobilissimi quique soles tui æ-

terna die memorandi: vt alluisse vi-
 isa. 60. deatur Propheta; Non erit ibi amplius
 Sol ad lucendum per diem; nec splendor
 luna illuminabit te. Sed erit tibi Dominus
 in lucem sempiternam, & Deus tuus in
 gloriam tuam. De elementario Sole il-
 li verba. Addit: Non occidet vltra Sol
 tuus, & luna tua non minuetur: quia erit
 tibi Dominus in lucem sempiternam. Nus-
 quam certiùs quàm in vulneribus,
 Apostoli digitis & manu signatis. In
 quibus, de tenebratis errorum no-
 ctibus, tamquam in meridie accu-
 babit dilecto suo anima sponsioni-
 ose. 2. bus illius diues, cum inaudierit, Spō-
 sabo te mihi in sempiternum in miseri-
 cordia & in miserationibus, & sponsabo te
 mihi in fide; & scies quia ego Dominus.
 Vt die hac desponsauit sibi Apосто-
 lum in miserationibus magnis, in
 prærogatiuis amoris, in fide posteri-
 tatis: vt iam in clamet tamquam in
 die nuptiarum, Dominus meus & Deus
 meus.

Ioh. 20.

Felix

Felix anima quam desponsatione
 sua dignatus fuerit amor, & in quam
 illud Isaïæ cum Apostolo hoc cadet,
Ponam desertum eius quasi delicias, & so- Isa 2.
litudinem eius quasi hortum Domini. gau-
dium & lætitiâ inuenietur in ea, gratia-
rum actio & vox laudis. Non cor deser-
 tum Thomæ nostri posuit in hac die
 in delicias; & solitudinem illius exul-
 tantis à fide, quasi in hortum Domi-
 ni? iam gaudium & lætitiâ quis a-
 nimæ illius explicabit, qua perfudit
 illam Dominus in die ostensionis suæ,
 cùm prorumperet delitiis affluens
 ab vbere consolationis. *Dominus meus* Ioh. 20.
& Deus meus. deplue in hanc animam
 meam stillicidium aliquod pluuię il-
 lius magnæ, qua irrigasti Apostolum
 tuum in die exultationis huius. Ut
 aliquando tandem insonet auribus
 meis illud tuum amoris plenû, Quo-
 modo si cui mater blâdiatur, ita ego conso- Isa. 66.
 labor vos. Videbitis & gaudebit cor vestrû,
 & ossa vestra quasi herba germinabunt.

Felix anima quæ ab vberibus pendet
 dilecti sui, & in genibus illius ludis
 miscet quæ amica basia ab vtero & v-
 bere recentia. videam diem illum, vbi
 gaudio plenus prorumpam in has A-
 postolicas lætitiæ voces, *Dominus
 meus & Deus meus*. Sint illæ mihi vo-
 ces æternæ, canticum amori meo, a-
 nimæ meæ sponso, in perenni de-
 sponsationis die, *Dominus meus & Deus
 meus*, & omnia. Nec vlla hæc inimica
 turbet manus, nulla serenam nubil-
 let, nulla minuat diem, nulla vberibus
 ablaçtet nouercalis dextera, nul-
 la venenet, nulla detranquillet pa-
 cem, nulla defruftet gaudia, aut a-
 liorsum mentem trahat. Sed quam
 semel possedit, possideat æternum

Cant. 2. amor meus, vt audiam, *Surge prope
 amica mea, columba mea, formosa mea,
 & veni. Iam enim hyems transiit, imber
 ab it & recessit. Et reddam; Dilectus
 Can 7. meus mihi & ego illi, qui pascitur inter li-
 Can. 2. lia, casti pectoris lilia. Et, ego dilecto
 meo*

meo, & dilectus meus mihi. Ac Aposto-
 lico demum claudam verbo, gau-
 diorum, admirationum, amorum
 gaudio, Dominus meus & Deus meus. Ioh. 20.
 Addo, amor meus, & omnia.

CAPVT VII.

*Ad apparitionem Petro & Io-
 hanni aliisq; piscantibus
 factam.*

EXIERVNT & ascenderunt in na-
 uim: & illi.
 autem facta stetit IESVS in litro:
 re: non tamen cognouerunt discipuli quia
 IESVS est. Dixit ergo eis IESVS: Pueri
 namquid pulmentarium habetis? respon-
 derunt ei: Non. dicit eis: Mittite in dex-
 teram nauigii rete; & inuenietis. Mise-
 runt ergo, & iam non valebunt illud tra-
 here pra multitudine piscium. Dixit ergo
 discipulus ille quem diligebat IESVS, Pe-
 tro, Dominus est. Simon i etrus ut audisset

T. 4 quia